

фучат страшни виелици и не може дори да отиде със шейната си на замръз-
налия Етър? Калиман стана, протегна яките си ръчички и каза:

— Ирино, разправи някоя приказка... Разправи...

Всички впериха очи в момичето. То наистина можеше да разкаже чудни
неща, които може би бяха известни на внозина други, ала никой не умееше
тъй майсторски да приказва, да увлича, да унася слушателите си в дивни
светове...

Девојката се усмихна. Не всякога тя можеше да измисля и да разказ-
ва. Това бяха особени часове, в които тя получаваше този дар и щедро го
раздаваше на околните си. Дали би могла сега да съчини, или да разправи
нещо?

Навън виелицата заблъска прозорците, зави като стръвен звяр, из-
сърска в огнището. Хвойновото дърво запръщя, изпусна облак искри и гор-
чивопрятно ухание. Всички приближиха до момичето. Свиха се в кръг около
него.

Ирина отпусна къделята, помисли малко. Очите ѝ се оживиха. Тя виж-
даше нещо далечно и невидимо за другите. Образи никнеха и растяха. На-
вън валеше гъст сняг, вихри виеха в кумина. А тя виждаше цъфнали гради-
ни, залюляни от пролетен вятър гори, зелени ливади. Млади ловджийки
дебнеха сърни и елени с костени лъкове, поваляха ги с точен прицел,
притискаха с коляно жертвата. Момичета, облечени в бели хитони, къси до
коленете и надиплени в талията, с венци от пъстри цветя на челата, прес-
тъпяха в равен ход, две по две, и пееха песни в чест на Бендида...

Гласът ѝ бе чуде, звучеше като скъпа лютня, пълен с топлина и ко-
пнеж, магьосващ.

— Някога тракийският цар Рес имал най-вихрените, най-снежнобелите
коне на света. Като буен вятър, той летял на тях, заедно с людете си.
Нямало по-бързи конници от неговите, нито по-смели... Ала гръцкият херо-
рой Диомед, който притежавал също такива яки коне, го убил при Троя...

Изведнаж тя млъкна. Стана и дълбоко се сениши в поклон до земята.
На прага стоеше царят.